

Nagy Laura: *Egy halott feljegyzései*

Eső illat volt aznap, erősen beleivódott minden porcikámba. Levegőt sem kaptam, annyira fülledt volt az idő. Ugyan olyan nap volt mint a többi, ugyan úgy keltem fel, ugyanazokkal a meg nem szűnő gondolatokkal. Minden nap így telik el. A létem, meg maga a LÉT. Annyira bizonytalan, és az én esetemben kérdéses is. Hát felkeltem, és elindultam egyenesen. Csak tettem egy erős kitérőt, egy életre.

— Hány órád lesz? Eltetted a reggclid? — Érdeklődött a számomra legkedvesebb személy, anya. Aki minden reggel egy szál köntösben somfordál, oda és vissza. Néha a bohém morajlása, becsapja az ajtómat. És sokszor csak lebbenő búza szőke haját látom elsuhanni.

— Ma csak hét, mivel szerencsére elmarad egy órámmal. És igen, eltettem. — Mosolyogtam, majd felöltöztem és becsuktam az ajtót magam után. Szép őszi nap volt, megszokott de mégis más. Minden a helyén volt de valamiért más volt körülöttem minden, és mindenki. A pocsoló tetején néhány esőcsepp táncot járt. Néhány pedig forró homlokomon folyt le.

Beértem az iskolába, és leültem a helyemre, elővettem az első órámmal szükséges tanszereket.

— Osztály vigyázz! - Rontott be a tanár úr és keze ügyébe vette az osztálynaplót, miközben hallgatta a jelentést. Zord tekintetével végig tekintett az osztályon.

— Az osztály létszáma 25, hiányzó Szalai Kamilla és Fehér Kolos. — Szavalt egy szuszra az osztálytársam, majd kérdően felnéztem a könyvemből. De hisz én itt vagyok! Istenem, ennyire figyelmetlen embereket. Semmi gond, nem tehetnek arról, hogy ennyire elfuseráltak.

— Már elnézést. - Köhintettem, de a tanár úr a szavamba vágott.

— Rendben, vegyétek elő a tankönyvet és nyissátok ki a 46. oldalon. Ügyet sem kerítettem neki, sokszor átnéznek rajtam az emberek. Megragadtam a tankönyvetem majd elkezdtem a sarkát firkálgatni. Eltelt a napom nagy része, éppen magyar órán ültem, miközben bámultam ki az irgalmatlanul koszos ablakon. Semmit nem láttam, csak annyit, hogy még mindig esik. Mivel a vastag kosszal fedett ablak néhány foltban mintha tisztulásnak indult volna. A fejfájdító tompa zsvaj pedig belekarmolt agyamba, én pedig teljesen elvesztem.

— Liza, megmondanád légszíves, hogy hol tartunk? — Hajoltam oda hozzá. Liza a haja mögül felém nézett, kék szempárját pedig egyenesen az enyémbé véste, majd kérdően hátra fordult a mögöttünk ülőkhöz.

— Szóltatok?

— Nem mondott senki semmit. — Tette fel kezét Ákos, aki óvatlanul körül tekintett falfehér arcával. Maga a beeső arccsontja kölcsönözte azt a fajta "koponya" kinézetet. Sokszor szoktuk Kopinak gúnyolni, ő pedig a hosszú karjával csak az ornyergét dörzsölgeti. Amitől még inkább hajaz egy hullára. Szegény Ákos, eléggé groteszk. Hatalmasat sóhajtottam, majd megszólalt a csengő, ezzel véget is ért az utolsó órámmal. Így sietős léptekkel haza igyekeztem. Még mindig esett. Én pedig csak dacolva menetem fel a hegy oldalán, miközben a szél makacsul beleszitálta szemeimbe az esőt. De egyszerűen csak a semmibe mentem, mintha végtelen lenne az egész. Majd leültem egy padra. Eddig ez sosem volt itt, bár nem értem miért tesznek hegyoldalba egy indokolatlan padot. Hát leültem rá. A felhők mögül pedig erős fény szűrődött, majd hirtelen felszállt a köd, és az eső is elállt. Újra útnak indultam. Végre valahára megpillantottam házunkat, és a házunk tornácán anyát, aki kétségbeesetten telefonált, körülötte pedig a roppant toladó szomszédságot. Utat törtem magamnak, hogy odasiessék anyához, de hirtelen kirozott két ember az ajtón, és éppen vittek ki valakit, gondosan letakarva. Olyan volt, mintha erre a pozícióra született volna a letakart illető. Felsiettem a tornácra és oda mentem, kérdeztem mi történt, de senki nem válaszolt, még anya sem.

— Miért kellett ilyen korán elmenned... — Söhajtott mellettem egy ismerősen csengő, már - már simogató Hang.

— De mégis ki ment el? — tettem fel a kérdést a hangnak. Majd vadul rázni kezdtem a fejem. Próbáltam arcom csapni magam, próbáltam megkülönböztetni a valóságot az illúziótól. De valahogy nem éreztem semmiféle határt. Úgy éreztem nem bízhatok abban, amit látok, a masszív ösztöneim is oly bizonytalannak tűntek. Csak vad lüktetést éreztem testemben, mintha megsemmisülésre készülnék. Elöntött és megvakított a félelem.

— Nem szabadna ezt látnod. — Karolt belém a Hang, majd elindultunk egy ismeretlen irányba, én pedig kérdőn néztem az ácsorgó emberekre, akik kíváncsian leskelődtek, hol kerítésen keresztül, hol pedig katasztrófaturistaként már-már a tornácunkon toporzékoltak. Megakadt tekintetem az egyre jobban távolodó anyámon aki még utoljára leszedte a leplet a testről, miközben megannyi erő próbálta visszatartani törékeny természetét, s láttam, hogy a szél felkapta könnyed haját, hol meg-meg csillant néhány hófehér fürt. Mintha csak a fájdalom színezte volna meg, örömteli kedvében. Vézna ujjja lassan végig simította a vásznat, ami alatt pedig én hevertem. De mire tudatosult bennem a halálom, egyszerűen elillantam. Csak egy lágy kopogó hangot hallottam utoljára, olyan volt mint az eső kopogása. De nem az koppant. Hanem apró földszemek melyek már-már valamifajta dallamot játszottak a tömény fába csomagolt szívemen. Érzem még mindig annak csodálatos illatát. Ez a szabadság.